

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Obvodní soud pro Prahu 1 rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu [redacted]
a přísedících [redacted] a [redacted] ve věci

žalobce: [redacted], narozený [redacted]
bytem [redacted]

proti
žalované: **Univerzita Karlova**, IČO 00216208
sídlem Ovocný trh 560/5, 116 36 Praha 1
zastoupená advokátem [redacted]
sídlem [redacted]

pro: žaloba dle antidiskriminačního zákona

takto:

- I. Zamítá se žaloba žalobce na zaplacení 161 559 Kč spolu s úrokem z prodlení ve výši 9,75 % ročně z částky 161 559 Kč od 11. 5. 2019 do zaplacení.
- II. Zamítá se žaloba žalobce na uložení povinnosti žalované publikovat v elektronickém oběžníku lékařské fakulty Univerzity Karlovy v Hradci Králové text následujícího znění:
„Omlouváme se dále za to, že žalobce byl ve srovnání s ostatními kolegy na srovnatelné pozici finančně podhodnocován.“
- III. Žalobce je povinen nahradit žalované poměrnou část nákladů řízení ve výši 34 819,16 Kč, a to do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalované.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou domáhal po žalované (poté, co bylo rozhodnuto rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 5. 5. 2022, č. j. 21 C 62/2019-172 a poté co byl tento rozsudek

revidován rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 13. 12. 2022, č. j. 30 Co 342/2022-225) zaplacení náhrady škody z titulu mzdových nároků z důvodu nerovného zacházení při odměňování žalobce za období duben 2016 – září 2018 a náhrady nemajetkové újmy za diskriminační jednání žalované ve formě omluvy, jež je žalovaná povinna publikovat v elektronickém oběžníku lékařské fakulty Univerzity Karlovy v Hradci Králové text následujícího znění: „*Omlouváme se dále za to, že žalobce byl ve srovnání s ostatními kolegy na srovnatelné pozici finančně podhodnocován.*“

2. Žalovaná s uplatněnými nároky nesouhlasila a navrhla jejich zamítnutí s tím, že z její strany k diskriminaci nedošlo. K nerovnému odměňování žalovaná uvedla, že je logické, že ne každý zaměstnanec může dosahovat průměrné mzdy a není možné srovnávat mzdu v rámci celé lékařské fakulty, ale pouze v rámci Ústavu [REDAKCE] Lékařské fakulty Univerzity Karlovy. Dále má žalovaná má za to, že žalobce pobíral v rozhodném období srovnatelné odměny se srovnatelnými zaměstnanci.
3. V souzené věci bylo rozhodováno soudem I. stupně rozsudkem ze dne 5. 5. 2022, č. j. 21 C 62/2019-172, který byl ve výrocích II., III., IV. potvrzen rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 13. 12. 2022, č. j. 30 Co 342/2022-225. Výrok I. ohledně části omluvy: „*Omlouváme se dále za to, že byl ve srovnání s ostatními kolegy na srovnatelné pozici finančně podhodnocován*“ a výrok V. o tom, že základ nároku žalobce na náhradu škody z titulu mzdových nároků žalobce za dobu od dubna 2016 až do září 2018 je dán, byl uvedeným rozhodnutím Městského soudu v Praze zrušen a vrácen zdejšímu soudu jako soudu prvního stupně k dalšímu řízení. Z odůvodnění rozsudku Městského soudu v Praze vyplývá, že ohledně nároku žalobce na náhradu škody a s tím související požadavek na omluvu za to, že byl ve srovnání s ostatními kolegy na srovnatelné pozici finančně podhodnocován dosud nebyl v řízení dostatečně tvrzeno a dokazováno, aby bylo možno učinit závěr, že v rozhodném období (duben 2016 – září 2018) bylo s žalobcem ve vztahu k odměňování nerovně zacházeno (že byl finančně podhodnocován), resp. že toto nerovné zacházení bylo motivováno některým z diskriminačních důvodů. Odvolací soud rovněž uvedl, že vyčíslení požadované náhrady mzdy žalobcem není dostačující, když odkazuje na průměrnou mzdu zaměstnance zařazeného na pozici odborný asistent v rozhodném období, která z hlediska všech komparačních kritérií není srovnatelná s pozicí žalobce.
4. V dalším řízení soud prvního stupně, vázán právním názorem Městského soudu v Praze, ve věci nařídil jednání, při kterém v souladu s ustanovením § 119 odst. 3 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád (dále jen „o. s. ř.“) popsal dosavadní průběh řízení a sdělil obsah přednesů a provedených důkazů, když po konstataci výsledků přípravy jednání žalobce poučil podle § 118a odst. 1, 3 o. s. ř. o tom, že proto, aby mohl být v řízení úspěšný, musí tvrdit a prokázat, označit komparátory ve srovnání, s níž bylo žalobcem zacházeno nerovně, a to zvláště jak ve vztahu k základní mzdě, tak k jiným formám výděлку, odměnám, tj. necht' žalobce označí zaměstnance žalované, kteří v rozhodném období vykonávali srovnatelnou práci jako žalobce a dostávali za to vyšší mzdu, či odměny, než žalobce. A žalobce dále současně, aby mohl být v řízení úspěšný, musí tvrdit a prokázat konkrétní výši mzdy, jejíž náhradu v souvislosti s tvrzením o nerovném odměňování požaduje, když odkaz na průměrnou mzdu není dostačující, jinými slovy, žalobce je povinen tvrdit a označit důkazy ve vztahu k určité porovnávané osobě, uvést přesnou výši částky, kterou požaduje, tj. konkrétní výši mzdy, jejíž náhradu požaduje, v tom kterém konkrétním měsíci a vůči kterému konkrétnímu srovnatelnému zaměstnanci, tedy pokud je odkazováno na průměr, nelze takto tvrdit, a to ani pokud jde o srovnatelné zaměstnance, ani pokud jde o žalobce.

5. Podáním ze dne 17. 5. 2023 žalobce po poučení soudem dle § 118a odst. 1, 3 o. s. ř. doplnil, že škoda činí 311 529 Kč a je tvořena součtem dílčích škod za rok 2016 ve výši 27 456 Kč, za rok 2017 ve výši 67 543 Kč, za rok 2018 ve výši 216 530 Kč. Žalobce tedy škodu tvrdí jako souhrn dílčích škod vždy za ten který kalendářní rok, když dílčí škoda je žalobcem určena jako průměr rozdílů příjmů všech srovnatelných zaměstnanců vůči žalobci za ten který kalendářní rok, přičemž jednotlivé rozdíly mezi příjmem srovnatelného zaměstnance a žalobce byly určeny žalobcem se zohledněním počtu odpracovaných hodin.
6. Po právní stránce posoudil soud danou věc následujícím způsobem:
7. Předmětem řízení poté, co bylo rozhodnuto rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 5. 5. 2022, č. j. 21 C 62/2019-172 a poté co byl tento rozsudek revidován rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 13. 12. 2022, č. j. 30 Co 342/2022-225 zůstal nárok žalobce na zaplacení náhrady škody z titulu mzdových nároků z důvodu nerovného zacházení při odměňování žalobce za období duben 2016 – září 2018 a náhrada nemajetkové újmy za diskriminační jednání žalované ve formě omluvy.
8. Dle ust. § 16 odst. 1 zákona č. 262/2006 Sb., zákoníku práce (dále jen „zákoník práce“) jsou zaměstnavatelé povinni zajišťovat rovné zacházení se všemi zaměstnanci, pokud jde o jejich pracovní podmínky, odměňování za práci a o poskytování jiných peněžitých plnění a plnění peněžité hodnoty, o odbornou přípravu a o příležitost dosáhnout funkčního nebo jiného postupu v zaměstnání. Dle odst. 2 v pracovněprávních vztazích je zakázána jakákoliv diskriminace, zejména diskriminace z důvodu pohlaví, sexuální orientace, rasového nebo etnického původu, národnosti, státního občanství, sociálního původu, rodu, jazyka, zdravotního stavu, věku, náboženství či víry, majetku, manželského a rodinného stavu a vztahu nebo povinností k rodině, politického nebo jiného smýšlení, členství a činnosti v politických stranách nebo politických hnutích, v odborových organizacích nebo organizacích zaměstnavatelů; diskriminace z důvodu těhotenství, mateřství, otcovství nebo pohlavní identifikace se považuje za diskriminaci z důvodu pohlaví.
9. Dle ust. § 110 odst. 1 zákoníku práce za stejnou práci nebo za práci stejné hodnoty přísluší všem zaměstnancům u zaměstnavatele stejná mzda, plat nebo odměna z dohody.
10. Dle ust. § 265 odst. 1 zákoníku práce zaměstnavatel je povinen nahradit zaměstnanci škodu, která mu vznikla při plnění pracovních úkolů nebo v přímé souvislosti s ním porušením právních povinností nebo úmyslným jednáním proti dobrým mravům.
11. Rozsah důkazní povinnosti je ve sporném řízení zásadně určen rozsahem povinnosti tvrdit skutečnosti, neboť aby mohl účastník nějakou skutečnost prokázat, musí ji nejdříve tvrdit. V tomto smyslu právní teorie hovoří o břemenu tvrzení, jímž se rozumí procesní odpovědnost účastníka řízení za to, že za řízení netvrdil všechny rozhodné skutečnosti významné pro rozhodnutí a že z tohoto důvodu muselo být rozhodnuto o věci samé v jeho neprospěch. K tomu, aby účastník v řízení dostal své povinnosti tvrzení, slouží poučení podle ustanovení § 118a odst. 1 o. s. ř. Pouze tehdy, jestliže účastník ani přes řádné poučení podle ustanovení § 118a odst. 1 o. s. ř. neuvede všechny pro rozhodnutí věci významné skutečnosti, lze učinit závěr o tom, že neunesl břemeno tvrzení (srov. např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 15. května 2008, sp. zn. 21 Cdo 2725/2007).
12. S ohledem na práve uvedené má soud za to, že žalobce nedostatečně tvrdil výši škody, když z doplněných tvrzení nevyplývá konkrétní škoda, tedy výše mzdy, jejíž náhradu žalobce požaduje, a to za jednotlivé měsíce, a vůči kterému konkrétnímu srovnatelnému zaměstnanci,

přestože ho soud o této povinnosti při jednání ve věci dne 11. 5. 2023 právě v souladu s § 118a odst. 1, 3 o. s. ř. řádně poučil.

13. Pokud nebyla splněna jedna ze základních povinností žalobce ve sporném řízení, kterou je povinnost tvrdit, soudu nezbylo než výrokem I. rozhodnout o zamítnutí žaloby pro neunesení břemene tvrzení ze strany žalobce ohledně nároku na náhradu škody z titulu nerovného finančního odměňování.
14. Pokud soud výrokem I. zamítl nárok žalobce na náhradu škody z titulu nerovného finančního odměňování z důvodu neunesení důkazního břemene, pak ve vztahu k nároku na náhradu za nemajetkovou újmu za diskriminační jednání žalované ve formě omluvy, nezbylo než žalobu i v této části jako nedůvodnou zamítnout, jak je uvedeno ve výroku II. tohoto rozsudku.
15. Z důvodu chybějících tvrzení k základu nároku soud proto důkazy k těmto neúplným žalobním tvrzením neprováděl. Dokazování se zásadně provádí o již uplatněných tvrzeních a zjištěný deficit při plnění břemene tvrzení ze strany žalobce se nutně projeví zamítnutím žaloby, a to aniž by bylo třeba o ní provádět jakékoliv dokazování.
16. Pro úplnost odůvodnění soud uvádí, že s ohledem na skutečnost, že žalobce v principu nedostal své povinnosti doplnit tvrzení dle poučení soudu, nebyla připuštěna změna žaloby, tj. její rozšíření, když na výsledku sporu by se tím nic nezměnilo.
17. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto dle § 142 odst. 2 o. s. ř. Pokud jde o nepeněžitá plnění, tak poměr úspěchu neúspěchu žalobce je v zásadě stejný, proto soud přistoupil k poměru úspěchu neúspěchu žalobce ohledně peněžitého plnění, když žalovaná měla v řízení úspěch pouze částečný a soud náhradu nákladů poměrně rozdělil. Žalobce požadoval po žalované zaplacení částky v celkové výši 411 000 Kč, přičemž byl úspěšný ohledně částky 70 000 Kč (výrok III. rozsudku Obvodního soudu ze dne 5. 5. 2022, č. j. 21 C 62/2019-172). Žalobce tak byl úspěšný v rozsahu 17 % a žalovaná byla úspěšná v rozsahu 83 %, tudíž má žalovaná právo na náhradu nákladů v rozsahu 66 % (83-17). Náklady žalované se sestávají z nákladů zastoupení advokátem, kterému náleží odměna stanovená dle § 9 odst. 4 písm. a), § 6 odst. 1 a § 7 vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, (dále jen „a. t.“) z tarifní hodnoty ve výši 50 000 Kč sestávající z částky 3 100 Kč za každý z třinácti úkonů uvedených v § 11 odst. 1 a. t. (příprava a převzetí zastoupení, vyjádření k žalobě, doplnění skutkových tvrzení ze dne 28. 2. 2020, doplnění skutkových tvrzení a návrh na doplnění dokazování ze dne 12. 3. 2020, doplnění skutkových tvrzení a návrh na doplnění dokazování ze dne 29. 6. 2020, vyjádření ze dne 8. 4. 2021, vyjádření a návrh na doplnění dokazování ze dne 7. 2. 2022, vyjádření ze dne 19. 7. 2023, odvolání, účast na jednání dne 13. 2. 2020, 1. 6. 2020, 11. 5. 2023, 27. 7. 2023) včetně třinácti paušálních náhrad výdajů po 300 Kč dle § 13 odst. 4 a. t. a cestovní náhrada v celkové výši 8 556,31 Kč, a to v souvislosti s cestou realizovanou dne 13. 2. 2023 náhrada 2 258,21 Kč za 220 ujetých km v částce 1 658,21 Kč (44,10 Kč za litr paliva dle vyhlášky č. 467/2022 Sb., ve znění pozdějších předpisů, při průměrné spotřebě 5,3 l/100 km a 5,20 Kč/km za amortizaci vozidla dle vyhlášky č. 467/2022 Sb., ve znění pozdějších předpisů) podle § 13 a. t. a náhrada za ztrátu času v trvání 6 × 30 minut v částce 600 Kč podle § 14 a. t., v souvislosti s cestou realizovanou dne 1. 6. 2020 náhrada 1 894,79 Kč za 220 ujetých km v částce 1 294,79 Kč (31,80 Kč za litr paliva dle vyhlášky č. 358/2019 Sb., ve znění pozdějších předpisů, při průměrné spotřebě 5,3 l/100 km a 4,20 Kč/km za amortizaci vozidla dle vyhlášky č. 358/2019 Sb., ve znění pozdějších předpisů) podle § 13 a. t. a náhrada za ztrátu času v trvání 6 × 30 minut v částce 600 Kč podle § 14 a. t., v souvislosti s cestou realizovanou dne 11. 5. 2023 náhrada 2 258,21 Kč za 220 ujetých km v částce 1 658,21 Kč (44,10 Kč za litr paliva dle vyhlášky č. 467/2022 Sb., ve

znění pozdějších předpisů, při průměrné spotřebě 5,3 l/100 km a 5,20 Kč/km za amortizaci vozidla dle vyhlášky č. 467/2022 Sb., ve znění pozdějších předpisů) podle § 13 a. t. a náhrada za ztrátu času v trvání 6 × 30 minut v částce 600 Kč podle § 14 a. t. a v souvislosti s cestou realizovanou dne 27. 7. 2023 náhrada 2 145,10 Kč za 220 ujetých km v částce 1 545,10 Kč (34,40 Kč za litr paliva dle vyhlášky č. 467/2022 Sb., ve znění pozdějších předpisů, při průměrné spotřebě 5,3 l/100 km a 5,20 Kč/km za amortizaci vozidla dle vyhlášky č. 467/2022 Sb., ve znění pozdějších předpisů) podle § 13 a. t. a náhrada za ztrátu času v trvání 6 × 30 minut v částce 600 Kč podle § 14 a. t.. Náklady žalované tak činí celkem **52 756,31 Kč** a žalovaná má právo na náhradu nákladů řízení ve výši **34 819,16 Kč**.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do 15 dnů ode dne doručení jeho písemného vyhotovení, a to k Městskému soudu Praha, prostřednictvím Obvodního soudu pro Prahu 1. Odvolání je třeba podat ve dvojím vyhotovení.

Nesplní-li žalobce povinnosti uložené mu tímto rozsudkem v uvedených lhůtách, může se žalovaná domáhat po jeho právní moci výkonu rozhodnutí u soudu.

Praha 27. července 2023

 v.r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje